

Calificările, selecția și puterile inerente ale judecătorilor americani

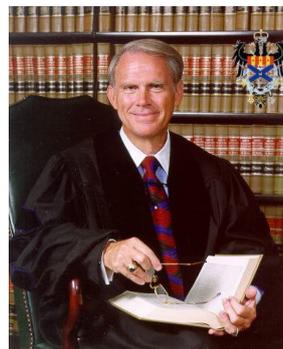
Qualifications, Selection and inherent Powers of American judges

*Onorabilul John McClellan Marshall,
Judecător Senior, Al XIV-lea District Judiciar al Texas-ului,
Profesor onorific la UMCS, Lublin Polonia*

*The Honorable John McClellan Marshall
Senior Judge, Fourteenth Judicial District of Texas
Honorary Professor of the University, UMCS, Lublin, Poland*

Rezumat:

În articolul următor, având în vedere că sistemul judiciar este alcătuit din 51 de componente distincte, sunt prezentate condițiile de calificare pentru funcția de judecător al Statelor Unite ale Americii, anumite particularități ale procesului de selecție și puterile inerente care permit judecătorului să impună ordinele sale la dorința sa sau din dorința uneia dintre părți și este limitat în aceasta doar de către discreția judiciară.

Abstract:

The following article, having in view that the judiciary system is composed from 51 distinctive components, the qualification conditions for the position of judge of the United States of America, certain particularities of the selection process and the inherent powers which allow the judge to impose its orders on its own desire or from the desire of one of the involved parts, being limited only by judiciary discretion.

Keywords: judicial system, magistracy, independence, public trust, judicial review, judges, economic crisis, separation of powers, checks and balances, judicial elections, reform, professional career

Prima problemă care trebuie luată în discuție legată de calificarea judecătorilor americani, este că, spre

The first issue in the discussion of the qualifications of American judges that needs to be addressed is that,

deosebire de România, sistemul judiciar din Statele Unite este alcătuit din 51 componente distincte, câte unul pentru fiecare stat, pe lângă curțile federale. Deși există multe similități între aceste componente, în primul rând în structură, pe mai multe nivele ale sistemelor de curți din fiecare stat, există o serie de variații, în mod particular în metodele de selecție ale judecătorilor, care pot duce la probleme semnificative. Acestea vor fi tratate într-o anumită măsură în cursul acestei prezentări, dar esențiale vor fi mai degrabă asemănările decât deosebirile.

Datorită angajamentului bine fundamentat al Statelor Unite noțiunii că nimănui nu i se poate interzice arbitrar oportunitatea de a servi în serviciul public, nu există nici un fel de control direct asupra persoanelor care vor avea oportunitatea de a se oferi pentru oficierea justiției. În general, din observațiile mele și perspectiva mai multor colegi de-ai mei, se poate spune că există mai multe tipuri de personalitate în rândul celor care intră în serviciul judiciar: cei conduși de către egoul lor, cu rezultatul că munca judecătorească devine o simplă slujbă cu o serie de beneficii la pensionare, sau o rampă de lansare către alte tipuri de funcții publice și avocați ale căror abilități sunt marginale până la punctul în care nu sunt adecvați pentru practică privată a dreptului. Acești judecători sunt în funcție doar pentru a nu muri de foame, și, spre fericirea noastră, în general nu prea au tendința de a rămâne în funcție pentru foarte mult timp.

În plus, sunt aceia, care după o lungă carieră în practica privată, își doresc să își încununeze cariera profesională cu distincția funcției judecătorești, deși această motivație tinde să moară în timpurile moderne. Când judecătorii americani se retrag din funcție, trebuie să menționăm că, normal, păstrează titlatura de „judecător” și stilistica „Onorabilul” prin curtoazie, pentru restul

unlike Romania, the judicial system in the United States consists of 51 distinct components, one for each state, plus the federal courts. While there are many similarities in these components, primarily in the multi-tiered structure of the court systems of each state, there are some variations, particularly in the methods of selection of judges, that can lead to significant issues. These will be discussed at some length during the course of this presentation, but the initial focus will be on the similarities rather than the differences.

Because of the deep-seated commitment of the United States to the notion that no one should be denied the opportunity to serve in public office arbitrarily, there is almost no direct control over who will have an opportunity to offer himself or herself for judicial office. In general, from my observation and the views of many of my colleagues, it can be said that there are several personality types that enter judicial service: those driven by their egos, with the result that a judgeship becomes merely a job with certain retirement benefits or a stepping stone to other public office and lawyers whose abilities are marginal to the point of not being adequate for private law practice. These judges are in office simply to keep from starving, and, happily, they generally do not tend to remain in office for very long.

In addition, there are those who, after a long career in private practice, desire to cap their professional life with the distinction of a judgeship, though this motivation has tended to die out in modern times. When judges in America retire from office, it should be noted, they normally retain the title “judge” and the style “The Honorable” by courtesy for the remainder of their lives, even if they return to private law practice. Related to these senior attorneys, another type, extremely small in number, are those motivated by a

vieții lor, chiar dacă se întorc în practica privată. În legătură cu acești avocați vârstnici, un alt tip, în număr extrem de mic, sunt aceia motivați de o dorință autentică de a lucra în sprijinul Republicii. Câțiva dintre colegii cu care am lucrat, au fost de acest tip, și aceștia tind să fie cei care nu au nici un fel de sentimente față de aspectele financiare ale poziției, fie pentru că au câștigat substanțial în practica privată sau au moștenit resurse și poziție în societate. Aceștia sunt cei care rămân cel mai mult în funcție și tind să fie cel mai puțin influențați de favoritismul politic.

În întregul judiciar american, există factori istorici care au determinat modul în care au loc variațiunile în dezvoltare. De exemplu, deși toate statele necesită ca judecătorii lor de la nivelurile ierarhice superioare ale sistemului de curți să dețină diplome de drept, în Texas, cel mai jos nivel de curte, cunoscut drept Judecătorul de pace și unele curți municipale, nu au ca necesitate să fii avocat, iar în Florida, până și un notar public poate funcționa ca un oficial judiciar în anumite circumstanțe. Un „notar public” în Statele Unite este diferit de un „notar” din Dreptul Civil european. De exemplu, un „notaire” în Franța redactează testamente și alte acte juridice, dar în Statele Unite, puterea unui notar public este normal limitată la administrarea jurămintelor și autentificarea documentelor. Aceasta este datorită în parte ca un rezultat al faptului că în vremuri îndepărtate exista o penurie de avocați care puteau deveni judecători. Aceasta absență a calificărilor formale la nivelurile cele mai de jos ale judiciarului statal nu s-a schimbat semnificativ nici măcar cu trecerea timpului. Este un atribut interesant al sistemului de curți federale faptul că Constituția Statelor Unite nu necesită ca un judecător federal să fi practicat vreodată drept sau măcar să aibă o diplomă în drept.

genuine desire to be of service to the Republic. Some of the colleagues that I worked with were of that type, and they tend to be the ones who had no regard for the financial aspects of the position, either because of having earned substantial amounts in private practice or had inherited resources and positions in society. They also were those of longest service and tended to be least influenced by political favoritism.

Throughout the American judiciary, there are historical factors that have determined how variations in development have taken place. For example, although all states require that their judges at the higher levels of the court system have law degrees, in Texas the lowest level of court, known as the justice of the peace and some municipal courts, need not be a lawyer, and in Florida, even a notary public can serve as a judicial official in certain circumstances. A “notary public” in the United States is different from a “notary” in European civil law, e.g. a *notaire* in France drafts wills and probates the same, but in the United States the power of a notary public is normally limited to administering oaths and authentication of documents. This is in part a result of the fact that in earlier times there was a shortage of lawyers who could become judges. This absence of formal qualifications at the lowest levels of the state judiciaries has not changed significantly even with the passage of time.

It is an interesting feature of the federal court system that the United States Constitution does not require that a federal judge have ever practiced law or even have a law degree. All that is necessary to become a federal judge, even a Justice of the Supreme Court of the United States, is to have the nomination of the President and then be confirmed by the Senate. It should be

Tot ce este necesar ca să devii judecător federal, chiar Judecător al Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, este să deții nominalizarea din partea Președintelui, iar apoi să fii confirmat de către Senat. Trebuie menționat totuși, că în timpurile moderne, cel puțin ultimii 150 de ani, nimeni nu a fost nominalizat care nu deținea măcar o diplomă în drept, deși câțiva au fost confirmați în lipsa unei experiențe judiciare sau procesuale.

Calificările necesare pentru a servi ca membru al judiciarului sunt reglementate în constituția statului sau într-un statut (a se citi lege) adoptat de către legislatura aceluia stat. Viziunea dominantă în Statele Unite este că un judecător trebuie să fi fost licențiat să practice drept, și o anumită perioadă de practică privată a dreptului înainte de ascendența la funcția de judecător, este preferată și chiar cerută. Cerința normală variază între patru și zece ani, depinzând de nivelul curții. O curte de primă instanță poate cere patru ani, în vreme ce o curte de apel va cere cel puțin zece. În plus, de obicei există și o prevedere de vârstă. De exemplu, în Texas pentru a fi eligibil să servești ca un judecător de district, candidatul trebuie să aibă cel puțin 25 de ani și să fi fost licențiat să practice drept de nu mai puțin de patru ani.

Această combinație de vârstă și experiență este gândită să ofere potențialului judecător perspectiva potrivită asupra nevoilor avocaților și clienților lor, și o înțelegere a politicii publice în care curtea reprezintă potențiatorul operării line a sistemului. Trebuie notat faptul că, de vreme ce cerința fundamentală este o licență în drept și pentru că licența în drept este subiectul unei regulări din partea asociației Baroului, dacă un judecător își pierde licența prin o nerespectare a reglementărilor Baroului statal, eligibilitatea sa pentru a candida pentru realizare va fi compromisă. Faptul că

În general, acuzarea de sfidare este parte din puterea inerentă a judecătorului de a pedepsi, uneori foarte sumar, lipsa de obediență sau de respect față de instanță.

noted, however, that in modern times, at least the last 150 years, no one has been nominated who did not at least have a law degree, though some have been confirmed despite a lack of prior trial or judicial experience.

The qualifications to serve as a member of the judiciary are normally laid down in the constitution of a state or in a statute passed by the legislature of that state. The dominant view in the United States is that a judge must have been licensed to practice law, and some amount of private law practice prior to ascending to the bench is to be preferred, and is indeed required. The normal requirement is between four and ten years, depending upon the level of the court. A trial court might require four years, while an appellate court could demand at least ten years. In addition, there is often an age requirement. For example, in Texas to be eligible to serve as a district judge, the candidate must be at least 25 years old and have been licensed to practice law not less than four years.

This combination of age and experience is thought to provide the potential judge with a perspective on the needs of the attorneys and their clients and a sense of the public policy that the court represents that will enhance the smooth operation of the system. It should be noted that, since the fundamental requirement is a law license and because the law license is subject to regulation by the bar association, if a judge should lose his or

aceste cerințe sunt produsul procesului legislativ este o indicație a faptului că sunt încetățenite în atitudinile populației din acel stat față de judiciar. Desigur, nu există nici un proces de selecție ca atare, de exemplu o examinare mintală sau un test general de cunoștințe juridice altul decât examenul de Barou necesar pentru dobândirea licenței în drept în primul rând. Aceasta, poate conduce, și se întâmplă uneori să rezulte în selecția unor judecători ale căror abilități și personalitate sunt deficiente relativ la viziunea avocaților și opinia publică.

Procesul de selecție, dacă e să fie unul, este procedura decisă de fiecare jurisdicție. Majoritatea statelor au ales o combinație de numire de către executiv, confirmare de către legislatură, sau alegere, fie partizană sau non-partizană. Poate cel mai bine cunoscut sistem de numire a judecătorilor la nivel statal este așa-numitul „Missouri Plan”. Acesta a fost creat în 1940, într-un efort de a elimina partizanatul politic din procesul de selecție. În esență, este realizat printr-o comisie statală a cărei slujbă este să selecteze candidații [ale căror calificări au fost deja stabilite după cum s-a menționat mai sus] și, când intervine o vacanță a unui post în judiciar, recomandă trei candidați guvernatorului.

Guvernatorul apoi selecționează pe unul dintre ei care este numit să ia funcția și să o țină până la următoarele alegeri. La aceste alegeri, judecătorul numit nu are un oponent, dar este votat „da” sau „nu” să fie menținut în funcție. Dacă majoritatea votează „nu”, atunci vacanța este completată ca anterior. Dacă votul este „da”, atunci judecătorul este menținut în funcție până la sfârșitul termenului [de obicei șase ani sau mai mult], vreme la care candidează din nou într-o menținere „da” sau „nu”. Acest sistem sau unele cu mici variații sunt folosite în 14 state. Principala critică a sistemului este că cu o oarecare ușurință este posibil ca cei

her license for a failure to abide by the regulations of the state bar, his or her eligibility to run for re-election will be compromised. The fact that these requirements are the product of the legislative process is some indication that they are rooted in the attitudes of the people of that state toward the judiciary. Of course, there is no screening process as such, such as a mental examination or an overall test of legal knowledge other than the bar examination that was required for a law license in the first place. That can, and sometimes does, lead to the selection of a judge whose abilities and personality may be deficient in some respect in the eyes of the lawyers and the general public.

The screening process, if it be such, is the selection procedure employed by each jurisdiction. Most states employ a combination of appointment by the executive, confirmation by the legislature, or election, whether partisan or non-partisan. Perhaps the best-known appointive system at the state level is the so-called “Missouri Plan.” This was devised in the 1940 in an effort to try to remove partisan politics from the selection process. In essence, it consists of a state commission whose job it is to screen candidates [whose basic qualifications have already been established as noted above] and, when a vacancy in the judiciary occurs, recommend three candidates to the governor.

The governor then selects one who is appointed to take office and hold it until the next election. At that election, the appointed judge does not have an opponent, but is voted either “yes” or “no” to be retained in office. If the majority votes “no”, then the vacancy is filled as before. If the vote is “yes”, then the judge is retained in office until the normal end of the term [usually six years or more], at which time he runs again for a “yes” or “no” retention. This system, and some

“dinăuntru”, cu conexiuni, pot controla comisiile, făcând foarte grea înlocuirea judecătorilor mediocrii sau răi printr-un vot “nu”.

O minoritate de state, printre care și Texas, folosesc alegeri partizane la toate nivelurile judiciarului. În acest sistem, candidatul realizează o campanie ca orice alt candidat pentru o funcție publică, pe un post partizan fie ca Republican sau Democrat. Aceasta poate însemna candidarea într-o alegere primară pentru a primi nominalizarea partidului, și apoi să candideze în alegerile generale câteva luni mai târziu. Acest sistem creează judecători, cel puțin în teorie, responsabilizați de populația în districtul în care servesc, fie că acel district este de nivelul unui County - Comitat (a se înțelege o unitate administrativ teritorială asemănătoare Județului), un grup de counties, precum în cazul curților de apel, sau la nivel statal în cazul curții supreme statale.

Acest sistem este produsul dezvoltării istorice populiste a frontierei și a fost caracterizat ca fiind foarte anacronistic cu timpurile moderne. Pentru a fi cu adevărat onest, nu sunt de acord, deoarece baza structurii este realitatea că funcția publică aparține poporului, și într-un sistem democratic nu văd nimic rău în a avea dreptul de a oferi sau nu funcția pentru motive bune, rele sau care nu se pot discerne. De asemenea, trebuie notat că doar cu câteva excepții nu există diferențe notabile între judecătorii Republicani și Democrați în termenii conținutului sentințelor lor. O critică a sistemului alegerilor partizane pentru judecători este necesarul mare de bani pentru a conduce o asemenea campanie, conducând la posibilitatea favoritismului. Evident, este un sistem cu care sunt foarte familiar, și pe vreme ce poate fi adevărat că este scump să duci o campanie electorală, niciodată nu am trimis o scrisoare cerând bani, și nici nu am știut vreodată câți bani

slight variations on it, is used by fourteen states. The principal criticism of this system is that it is relatively easy for “insiders” to gain control of the commissions, making it very difficult to get rid of mediocre or bad judges with a “no” vote.

A small minority of states, including Texas, employ partisan elections at all levels of the judiciary. Under this system, the judicial candidate runs a campaign like any other candidate for office, on a partisan ticket either as a Republican or Democrat. This can mean running in a primary election to gain the nomination of the party, then running in the general election a few months later. This system makes judges, at least in theory, responsible to the people in the districts where they serve, whether that district is one county, a group of counties as in the case of an appellate court, or statewide as in the case of the supreme court of the state.

This system is primarily a product of the historical populist development of the frontier and has been heavily criticized as anachronistic in modern times. To be perfectly honest, I strongly disagree, because at the base of the structure is the reality that the office belongs to the people, and in a democratic system I see nothing wrong with their having the right to give or withhold the office for good, bad, or no discernible reason. Also, it should be noted that with few exceptions there are no noticeable differences between Republican and Democrat judges in terms of the content of their rulings.

A criticism of the partisan election system for judges is that it requires large amounts of money to run such a campaign, leading to the possibility of judicial favoritism. Obviously, this is a system with which I am very familiar, and while it is true that it can be expensive to run an election campaign, I never sent out

mi-au fost dați sau cine mi i-a dat [am realizat aceasta cu un sistem de contabilitate complex care m-a ținut în ignoranță cu excepția totalului disponibil].

Concluzia mea este că sistemul nu este inerent defectuos, dar unii oamenii din interior au fost pe bună dreptate afectați negativ de către tentațiile care le oferă. În fapt, poate cea mai importantă caracteristică a sistemului de alegeri partizane în Texas este că aproximativ două treimi din judecători vin, inițial, în funcție printr-o numire guvernatorială pentru a umple o vacanță, și dacă legislatura se află în sesiune, confirmarea de către senatul statal. Numitul deține funcția până la alegerile generale, vreme în care candidează pentru un termen incomplet sau unul complet.

Aceasta tinde să scadă nivelul de costuri considerabil, de vreme ce numai un număr mic de judecători au oponenți prima dată când candidează, deoarece este evident că se bucură de sprijinul partidului politic al guvernatorului în funcție. În Texas, gluma care reiese din sistem este definirea unui judecător ca un avocat care îl cunoștea pe guvernator. Majoritatea statelor folosesc o combinație între sistemul numiri și alegeri. De exemplu, multe state prevăd alegeri, dar nu sunt partizane și sunt urmate de o numire și se poate întâmpla să existe un contra candidat.

Acesta poate fi un sistem costisitor de asemenea, deși în fapt majoritatea alegerilor non partizan nu prezintă opoziție. În Virginia, este un sistem relativ complex care leagă ramura executivă de cea legislativă într-un mod foarte interesant. În cazul unei vacanțe, când Adunarea Generală nu se află în sesiune, Guvernatorul nominalizează un judecător care rămâne în funcție până la sfârșitul următoarei sesiuni a Adunării generale, dacă Adunarea nu îl alege pentru un termen.

a letter asking for money, nor did I ever know how much money was given to me or who gave it [I did this with a complex accounting system that kept me in ignorance of all but the total available].

My point is that the system is not inherently flawed, but some people in it admittedly have been negatively impacted by the temptations it offers.

In fact, one of the important features of the partisan election system in Texas is that approximately two-thirds of the judges initially come to the office by a gubernatorial appointment to fill a vacancy, and if the legislature be in session, confirmation by the state senate. The appointee then holds the office until the next general election at which time he runs for the balance of an unfilled term or for a full term. This tends to cut down the expense factor considerably, since only a very small number of judges have opponents the first time that they run for election, because they obviously enjoy the support of the incumbent governor's political party. In Texas, the joke that grows out of this system is that the definition of a judge is a lawyer who knew the governor.

The majority of the states employ a combination of appointment and election systems. For example, many states provide for election, but it is a non-partisan election following an appointment and may have an opponent. This can be a very expensive system as well, though in fact most non-partisan elections do not have opposition. In Virginia, there is a relatively complex system that links the executive and the legislative branches in a very interesting way. In the case of a vacancy, when the General Assembly is not in session the Governor nominates a judge who serves until the end of General Assembly's next session, unless the General Assembly elects them for a term of service.

Acest sistem a fost criticat deoarece a eliminat procesul de selecție realizat de populație. De asemenea, cunosc personal un caz în care un judecător a fost în repetate rânduri subiectul unor plângeri dure și tăioase pentru mulți ani, cu rezultatul că trebuia să apară în fața comisiei judiciare a senatului la fiecare șase ani să se explice și să ceară recomandarea să rămână în funcție. Îl reconfirmau de fiecare dată, și chiar a murit în funcție după peste 20 de ani de serviciu.

Odată ce ajung în funcție, majoritatea judecătorilor rămân pe termen nedefinit, fiind făcuți responsabili doar pentru infrațiuni serioase ale normelor care guvernează conduita judiciară în acea jurisdicție sau de către votanții contrariați de o anumită decizie sau de un act de conduită rea. Fiecare stat are un cod de conduită a judiciarului care în general este promulgat de către curtea supremă statală și este pus în aplicare de către o agenția statală responsabilă pentru această activitate.

În Texas, Comisia de Conduită în Judiciar este compusă din judecători, avocați și civili numiți de către Curtea Supremă Texas, Consiliul Director al Baroului Statal Texas, respectiv de către Guvernator. Are un Director Executiv [momentan Seana B. Willing, care va fi un vorbitor la conferința din primăvară de la Școala națională poloneză pentru procurori și judecători în Warșovia și Kazimierz Dolny] care conduce o echipă legală care investighează plângerile aduse împotriva judecătorilor de către public, avocați, și chiar de către alți judecători. Dacă se consideră că plângerea are un fundament, după rugarea judecătorului să răspundă, există o investigație, și după aceea posibil o audiere.

Comisia are autoritatea să emită o sancțiune sau orice alt fel de acțiune disciplinară, chiar și o recomandare către Curtea Supremă Texas ca judecătorul să

This system has been criticized because of its removal of the selection process from the people. Also, I know of a case in which a judge was repeatedly the subject of harsh and blunt complaints for many years, with the result that he had to appear before the senate judiciary committee every six years to explain himself and to ask it to recommend that he be retained in office. They reconfirmed him each time, and he actually died in office after over twenty years of service.

Once in office, most judges remain in office indefinitely, subject to removal only for serious infractions of the rules that govern judicial conduct in that jurisdiction or by voters outraged by a particular decision or act of bad behavior. Each state has a code of judicial conduct that generally is promulgated by the state supreme court and is enforced by a state agency specifically responsible for this activity.

In Texas, the Commission on Judicial Conduct is composed of judges, lawyers, and civilians appointed by the Texas Supreme Court, the Board of Directors of the State Bar of Texas, and the Governor, respectively. It has an Executive Director [currently Seana B. Willing, Esq., who will be speaking at the spring conference of the Polish National School for Prosecutors and Judge in Warsaw and Kazimierz Dolny] who heads a legal staff that investigates complaints brought against judges by members of the public, lawyers, and even other judges. If it is found that the complaint has some merit, after asking the judge to respond, there is an investigation and, possibly, a hearing.

The Commission has the authority to issue a reprimand or other disciplinary action, up to and including a recommendation to the Supreme Court of Texas that the judge be removed from

fie scos din funcție. Judecătorul are dreptul să apeleze această decizie la o instanță competentă jurisdicțional, dar, cu toată cinstea, majoritatea judecătorilor acceptă decizia Comisiei și își continuă viețile. Dacă se recomandă scoaterea din funcție, judecătorului i se va oferi oportunitatea să demisioneze pentru a nu se lua altă acțiune, însă această ofertă funcționează numai cu condiția ca acel judecător să nu mai dorească a ocupa o funcție judiciară în Texas. Majoritatea statelor au un sistem similar, dar extinderea autorității tinde să varieze de la stat la stat.

În plus, pe lângă comisia de conduită, toate statele și sistemul federal au legi care permit ramurii legislative să înceapă procedurile de impeachment împotriva unui judecător care a avut o conduită total nepotrivită. De exemplu, un judecător în Alabama care a fost condamnat penal pentru solicitare de mită, a fost subiectul unei proceduri de impeachment pentru că a discreditat atât de puternic sistemul juridic cu acțiunile sale, deși a fost achitat de condamnarea penală. Cu părere de rău spun acum că este membru al Congresului din partea Floridei.

Datorită faptului că procedura de impeachment este esențial o acțiune politică a legislaturii și nu un proces convențional, precum este audierea în fața comisiei de conduită, există oportunitatea să tratezi conduita judiciarului, chiar dacă nu e penală, compromite sistemul în fața opiniei publice. În asemenea cazuri, mai puțin formale, există mecanisme care să rezolve conduita neadecvată. De exemplu, era un caz în care un judecător care devenise un alcoolic, începuse să depoziteze alcool în biroul său și să consume în timpul zilei. De asemenea era auzit țipând foarte tare în timpul zilei în timp ce era văzut lovindu-se cu capul de peretele biroului său de către oamenii dintr-o clădire adiacentă. Evident, avea o problemă. De fapt, avea probleme familiale serioase care pur și simplu se

office. The judge has the right to appeal the decision to a court of proper jurisdiction, but, in all honesty, most judges simply accept the decision of the Commission and go on with their lives. If removal from office is recommended, the judge will often be given an opportunity to resign in lieu of further action, but the condition of that offer is that the judge will never seek judicial office in Texas again. Most states have a similar system, but the extent of the authority tends to vary from state to state.

In addition to the judicial conduct commission, all states and the federal system have statutes that permit the legislative branch to instigate impeachment proceedings against a judge who misbehaves seriously. For example, a federal judge in Alabama who was charged criminally with solicitation of bribes, was impeached from office, even though he was acquitted of the criminal charge, because he had cast such discredit on the judicial system by his actions. Sad to say, he now sits as a member of Congress from Florida.

Because impeachment is essentially a political action by the legislature and not a conventional trial, just as is the hearing before the judicial conduct commission, there is the opportunity to deal with judicial conduct that, while not criminal, compromises the judicial system in the eyes of the public. In such cases, there are other, less formal, mechanisms for dealing with judicial misconduct. For example, there was a case in which a judge who had become a serious alcoholic began keeping alcohol in his office and drinking during the day. He also was heard shouting loudly during the day while being seen banging his head against the wall of his office by people in an adjacent building. Obviously, he had a problem. Actually, he had serious family problems that had simply piled up on him, so the administrative judge, acting on

revărsaseră asupra lui, așa că judecătorul administrativ acționând conform autorității legale de a "reatribui" cazurile, s-a întâlnit cu judecătorul în cauză și i-a "recomandat" să își ia un concediu pentru șase săptămâni, și să își pună viața în ordine. Cazurile curții au fost "reatribuite" către un alt grup de judecători, și șase săptămâni mai târziu și-a reluat cursul normal al vieții fără ca aproximativ nimeni să aibă vreă idee că a avut o problemă. Evident, acest caz reprezintă un pic de extindere a frazei "reatribuirea cazurilor", dar a servit scopului de a sprijini judecătorul în nevoile sale, când avea probleme, și nevoii sistemului judiciar de a avea judecători care au controlul propriilor vieți.

Multe barouri din Statele Unite sponsorizează ceea ce este numit "sondajul evaluării judiciarului". Acesta este trimis avocaților care sunt membri ai baroului într-un anumit oraș sau zonă, și îi roagă să răspundă la o serie de întrebări despre judecători care prezidează în diferite instanțe. O cerință a sondajului este ca avocatul respondent să fi apărut în fața judecătorului pe care îl evaluează undeva în ultimii trei sau patru ani. Întrebările includ problematici cum ar fi: judecătorul a aplicat corect legea? este punctual judecătorul? este politicos judecătorul cu avocații și părțile? supraveghează potrivit judecătorul activitatea personalului administrativ încât îndatoririle lor să fie executate satisfăcător? etc. Rezultatele sondajului sunt publicate, în general, la fiecare doi ani. De vreme ce rezultatele pot fi rușinoase pentru un anumit judecător, ele sunt foarte folosite pentru determinarea dacă un judecător ar trebui luat în considerare pentru renumire sau realegere. Desigur, acest sistem a fost criticat ca favorizând judecătorii care își atrag favorurile avocaților pentru a arăta bine și care evită să aibă oponenti și, desigur, această critică vine din partea judecătorilor care au scoruri proaste.

authority in the statute to "reassign" cases, met with the judge and "suggested" that he take a leave for six weeks, rest, and get his life in order. The court's cases were "reassigned" to another group of judges, and six weeks later all resumed a normal life with almost no one having any idea that there had ever been a problem. Obviously, such a case represents a bit of an extension of the phrase "reassign the docket", but it served the purpose of meeting the needs of the judge who had a problem and the need of the judicial system to have judges who were in control of their lives.

Many bar associations in the United States sponsor what is referred to as a "judicial evaluation poll." This is sent to the attorneys who are members of the bar in a given city or area, and it asks them to respond to a series of questions about the judges who sit in the various courts. One requirement of the poll is that the attorney who is answering must have appeared before the judge that he is evaluating sometime within the previous three or four years. The questions include such things as: whether the judge correctly applies the law?; is the judge punctual?; is the judge courteous to the attorneys and the parties?; does the judge properly supervise the court staff so that their jobs are done properly?; etc. The results of the poll are published, generally once every two years or so. While the results can be embarrassing to an individual judge, they are useful for assessing whether a judge should be considered for reappointment or re-election. Of course, this system has been criticized as favoring those judges who curry favor with the attorneys in order to look good and avoid having opponents, and, of course, this often comes from those judges who do not score well. In fact, it does have some characteristics of a "beauty pageant", but the pattern is that the longer a judge is in office, the lower he or she will score with the passage of time in terms of "overall approval."

De fapt, are oarecum caracteristicile unui “conkurs de frumusețe”, dar algoritmul este că cu cât mai mult cu cât un judecător se află în funcție, cu atât scorul acestuia va scădea cu trecerea timpului în termenii “aprobării per general”. În timp ce sunt în funcție, majoritatea statelor și sistemul federal cer judecătorilor să realizeze o anumită cantitate anuală de “educație judiciară continuă” [CJE]. În sistemul federal, aceasta este realizată printr-o serie de conferințe care sunt ținute sub auspiciile diferitelor curți din circuitul federal, și toți judecătorii din aceste circuite sunt prezumați să participe. Dacă un judecător nu reușește să participe în mod regulat, el poate fi sancționat disciplinar prin luarea unei părți din cazurile sale sau în alt mod potrivit. Statele, pe de altă parte, permit ca educația continuă să fie realizată prin prezența la o conferință judiciară anuală. Acest eveniment de obicei invită fiecare judecător din stat să participe și există vorbitori pe diferite teme cum ar fi schimbarea regulilor de procedură, dezvoltarea în diverse domenii ale dreptului sub formă de lege, cum ar fi dreptul penal sau dreptul familiei, și posibilele schimbări în aspectele administrative ale judiciarului.

În vreme ce aceste conferințe sunt concentrate asupra judiciarului, conferințe similare sunt realizate pentru avocații practicieni pentru a-și realiza și ei necesitățile pentru educație legală continuă CLE, care trebuie, de asemenea, realizată anual pentru păstrarea licenței în drept. O parte dintre aceste cursuri satisfac și standardele de calitate CJE, așa că este posibil pentru un judecător să evite prezența la conferințele judiciare pe vreme ce îndeplinește cerințele CJE. Astfel de evenimente oferă de fapt o latură de interferență în educație în sensul că oferă avocaților și judecătorilor șansa să interacționeze informal și să se familiarizeze cu problemele celui alt în cadrul sistemului. Astfel de interacțiune

While in office, most states and the federal system require judges to complete some amount of “continuing judicial education” [CJE] on an annual basis. In the federal system, this is accomplished through a series of conferences that are held under the auspices of the various federal circuit courts, and all of the judges from those circuits are expected to attend. If a judge should fail to attend on a regular basis, he may be disciplined by having part of his docket taken away from him or in some other appropriate fashion. States, on the other hand, usually will allow “continuing judicial education” to consist of attendance at an annual judicial conference. This event normally invites every judge in the state to attend, and there are speakers on topics such as changes in the rules of procedure, developments in various areas of statutory law, such as criminal or family law, and upcoming possible changes in the administrative aspects of the judiciary.

While these judicial conferences are focused on the judiciary, similar conferences are also held for practicing lawyers so that they can meet their requirements for continuing legal education [CLE] that must be met on an annual basis to retain their law license. Some of these courses also satisfy the CJE quality standards, so it is actually possible for a judge to avoid attendance at the judicial conferences while still meeting the annual CJE requirements. Such events actually provide an important fringe benefit in education in that it gives attorneys and judges an opportunity to interact informally and become more acquainted with each other’s problems as the system moves along. Such interaction often leads to proposals for changes in the laws or administrative rules that govern what happens in the courts. An extension of this informal approach is the “bench-bar conference” that is an

duce la propuneri de schimbări de legi sau norme administrative care reglementează ce se întâmplă în instanțe. O extindere a acestei interacțiuni este “conferința bară-birou” care este o excursie de weekend prelungit într-o locație informală potrivită în care judecătorii și avocații dintr-o anumită regiune sau oraș se pot întâlni și asculta prelegerile care îndeplinesc standardele CLE/CJE. În perioada recentă, acestea au devenit foarte populare în Statele Unite, și, mai important, avocații și judecătorii pot discuta despre drept, fără a compromite vreun caz anume.

În Texas, de exemplu, sistemul CJE este administrat de către Curtea de Apeluri Penale, cea mai înaltă curte penală din stat. Un judecător trebuie să realizeze 16 ore de educație CJE în fiecare an pentru a rămâne în funcție, și aceasta se raportează către Centrul pentru Judiciar Texas. Centrul este agenția responsabilă pentru menținerea acestora și aprobarea cursurilor spre acreditare ca un judecător să obțină recunoașterea participării. Centrul este și cel care operează “școala noilor judecători” pe care trebuie să o urmeze toți judecătorii nou aleși sau numiți înainte să își înceapă funcția prin alegere, sau în primul an de la numire. Dacă un judecător nu reușește să realizeze aceste cerințe inițiale de prezență și apoi orele anuale, el sau ea poate fi sancționat disciplinar de către Comisia de Conduită. Pentru scopuri practice, un judecător trebuie să participe în CJE la un anumit nivel ca o condiție să rămână în funcție. Doar dacă un judecător optează să stea prin desemnare ca un judecător în vizită, odată ce un judecător se pensionează, nu este necesar să urmeze CJE, dacă totuși el se va retrage în practica privată ca avocat, cum este permis în anumite state, atunci normele aplicabile avocaților și licențierii se vor aplica.

Agenția care pune cursurile CJE la un loc, fie că sunt conferințe sau acreditate ca parte dintr-o conferință CJE cu avocați prezenți, normal, selecționează avocați proeminenți, judecători și profesori de

extended weekend excursion to a suitable informal location where judges and lawyers from a given region or city can meet and listen to lectures that also meet the CLE/CJE standards. In recent years, these have become very popular in the United States, and, most importantly, the lawyers and judges can talk about the law without compromising any particular case.

In Texas, for example, the CJE system is administered by the Court of Criminal Appeals, the highest criminal court in the state. A judge must complete 16 hours of CJE instruction each year in order to remain in active service, and this is reported to the Texas Center for the Judiciary. The Center is the agency responsible for maintaining these records and approving courses for accreditation so that a judge can receive credit for attendance. It is the Center that also operates the “new judge school” that all newly elected or appointed judges must attend either prior to taking office if elected or during their first year if appointed. If a judge should fail to meet these initial requirements of attendance and then annual hours, he or she is likely to be disciplined by the Commission on Judicial Conduct. For all practical purposes, a judge must participate in CJE at some level as a condition of remaining in office. Unless the judge opts to sit by assignment as a visiting judge, once a judge retires, it is not necessary to engage in CJE, though if the judge should retire into private law practice [as is permitted in some states], then the rules applicable to attorneys and licensing will come into play.

The agency that puts together the CJE courses, whether as conferences or accredited as part of a CLE conference with lawyers present, normally selects prominent lawyers, judges, and law professors who are specialists to discuss their respective fields and current trends

drept care sunt specialiști, pentru a-și prezenta domeniile în care lucrează și trendul curent din drept. Aceasta tinde să asigure un nivel înalt de competență de partea judecătorilor care participă, deoarece au de asemenea oportunitatea să pună întrebări vorbitorilor pentru a clarifica ceea ce se întâmplă în propriile lor instanțe. Evident, un judecător care ține prelegeri la astfel de conferințe va primi recunoaștere CJE pentru acel efort, deoarece el sau ea a trebuit să se cufunde în cercetarea în domeniu pentru a oferi o prelegere competentă, așa că acesta este un alt mod de a primi credite CJE în mod anual. Fiecare judecător primește o notificare la fiecare trei luni asupra câte ore de CJE a dobândit și câte mai rămân pentru a îndeplini cerințele. Nu este necesar să menționez că acest lucru este foarte binevenit.

Pe atât de complex cât poate părea acest sistem, realitatea este că datorită specializării care se află în Centrul pentru Judiciar Texas, administrația este remarcabil de unitară, cu rezultatul că Texas să fie unul din cele mai bune sisteme de educație judiciară din Statele Unite. Prin existența unei administrații centrale, totodată cu acreditarea cursurilor și setarea programelor conferințelor, aceasta tinde să asigure un nivel înalt de calitate în instanțe per total și, de asemenea, garantează că judecătorii au îndeplinit standarde continue de calitate chiar și în vreme ce legea se schimbă.

Odată ce sunt în funcție, și calificați ca atare, judecătorii americani, fie la nivel de primă instanță sau apel, au caracteristic ceea ce vom denumi "puterea inerentă". Aceasta este o rămășiță a combinației tradiției romane că un judecător cuprinde întreaga autoritate judiciară a statului și, astfel, are puterea să dispună prin ordine în instanță și sistemul common law englezesc care menționează că decizia unui judecător de primă instanță rămâne neschimbată dacă nu este atacată la o curte superioară, pe scurt *nisi prius*. Acest nivel de autoritate nu există tipic în sistemele guvernamentale unde judiciarul este privit ca o extensie a ramurii

in the law. This tends to assure a high level of competence on the part of those judges who attend, because they also have the opportunity to ask questions of the speakers to clarify what might be happening in their own courts. Obviously, a judge who lectures at such a conference will receive CJE credit for that effort, since he or she had to engage in research in the field in order to present a competent lecture, so this is another way to earn CJE credits on an annual basis. Each judge receives a quarterly notice of how many CJE hours he or she has earned so far and how many remain to meet the CJE requirements. Needless to say, this is most helpful.

As complex as this system may seem, the reality is that, thanks to the expertise that resides in the Texas Center for the Judiciary, the administration is remarkably seamless, with the result that Texas has probably one of the leading systems of judicial education in the United States. By having it centrally administered, both as to accreditation of the courses and setting the schedule of conferences, this tends to assure a high level of quality in the courts overall and if assures that all of the judges have met some continuing standards of quality even as the law changes.

Once in office and properly qualified, an American judge, whether at the trial or appellate level, characteristically has what is referred to as "inherent power." This is a holdover from a combination of the Roman tradition that a judge embodies the complete judicial authority of the state and, therefore, has power to enforce the orders of the court directly and the English common law system that the decision of a trial judge stands unless overturned by a higher court, i.e. *nisi prius*. This level of authority characteristically does not exist in governmental systems where the judiciary is viewed as an extension of the

legislative cu autoritatea doar de a plica legile așa cum sunt edictate fără nici un fel de discreție permisă. Puterea inerentă este implicată în acele instanțe la care ne referim ca instanțe *nisi prius*, și derivă din conceptul unui sistem judiciar independent care este co-egal cu ramurile legislative și executive ale guvernământului. În general, o curte care nu este *nisi prius* are puteri care sunt definite, și astfel limitate, prin creații statutare.

Autoritatea inerentă a unei instanțe permite judecătorului să impună ordine sale la dorința sa sau din dorința uneia dintre părți și este limitat în aceasta doar de către discreția judiciară. Această putere este de cele mai multe ori în fază prejudicială de descoperire când părțile primesc ordin din partea instanței să arate celelalte părți documente și informații relevante pentru caz. Evident, uneori aceasta poate deveni problematică dacă acea informație este posibil vătămătoare și o parte nu dorește să respecte ordinele instanței. La acest punct, întrebarea este "Ce poate face un judecător de primă instanță unei părți care refuză să ia parte la descoperire?". În Texas, răspunsul este regăsit în puterile inerente la curții, și statutar, în Regula 215 din Regulile de Procedură Civilă din Texas. Pe scurt, acestea sunt numite sancțiunile permise, care variază de la amenzi pecuniare până la închisoare pentru "sfidare civilă".

Un mod foarte persuasiv care poate fi folosit pentru a impune regulile de descoperire este puterea de a considera pe cineva în disprețul instanței. Vorbind în general, acuzarea de sfidare este parte din puterea inerentă a judecătorului de a pedepsi, uneori foarte sumar, lipsa de obediență sau de respect față de instanță. Aceasta poate include atât sfidare în penal sau civil, dar adeseori în perioada prejudicială și de descoperire este civilă. Sfidarea civilă este un mijloc coercitiv disponibil judecătorului pentru a "încuraja" [în sensul Voltaireian] îndeplinirea

legislative branch with authority only to apply the laws as written with no discretion allowed. "Inherent power" is implicit in that level of courts sometimes referred to as *nisi prius* courts, and it derives from the concept of an independent judicial system that is co-equal with the executive and legislative branches of government. Generally speaking, a court that is not *nisi prius* has powers that are defined, and therefore limited, by statutory creations.

The inherent authority of a court allows the judge to enforce his or her orders on his or her own motion or on the motion of one of the parties and is limited in that exercise solely by judicial discretion. This power is most often applied during the pretrial discovery phase of a lawsuit when the parties have been ordered by the court to disclose to the other side documents and information relating to their case. Obviously, sometimes this could become a problem if that information were potentially quite damaging, and a party might not wish to comply with the court's order. At this point, the question presents itself as to "What can the trial court judge properly do to a party who refuses to engage in discovery?" In Texas, the answer lies in the inherent powers of the court and, statutorily, in Rule 215 of the Texas Rules of Civil Procedure. In summary, these are called the "sanctions" that are allowed, and they range from a monetary penalty to being put in jail for "civil contempt."

A very persuasive device that can be used to enforce discovery rules is the contempt power of the court. Generally speaking, the contempt power is part of the inherent power of the judge to punish, sometimes summarily, disobedience to or disrespect for the court. This can include both criminal contempt and civil contempt, but in pretrial and discovery matters it is most often "civil." Civil contempt is a coercive device available to the judge to

ordinelor de a aduce un obiect în fața instanței sau de a da depoziție. Normal, acest proces implică o ascultare formală în fața instanței, și poate fi pentru prima dată când un judecător de primă instanță află detaliile cazului. Dacă judecătorul constată că partea a ignorat ordinul instanței, atunci judecătorul are autoritatea, ca parte din realizarea ordinului, să trimită persoana care a adus ofensă în închisoare “până la acel moment în care acesta va respecta ordinul instanței”. Poate dura foarte mult dacă persoana este încăpățânată. De obicei, totuși, durează doar ceva de genul o zi pentru a determina respectarea ordinului instanței și să obțină o eliberare din închisoare. Aceasta este descrisă ca apărarea “având cheile la închisoare în propriul buzunar”.

Cu câțiva ani în urmă, a fost o parte care a fost obligată să prezinte un motor diesel pentru o inspecție realizată de către expertul celeilalte părți. A refuzat. Într-o după-amiază de vineri, a fost trimis în închisoare până va prezenta motorul. Închisoarea era aglomerată, așa că ofițerii au trebuit să îl pună într-o celulă cu un criminal condamnat și un prezumat violator. Dimineața următoare la 08:45, telefonul judecătorului suna să îl informeze că prietena persoanei strângea părțile motorului și le ducea în biroul avocatului. Odată ce a terminat, judecătorul a ordonat eliberarea persoanei din închisoare. Sfidarea civilă este un mijloc foarte eficient deoarece menține respectul pentru ordinele emise de către instanță, și oprește cazul din stagnare.

Ceea ce este important de reținut despre puterea inerentă a judecătorului de primă instanță, particular folosită în acuzația de sfidare, este că trebuie exercitată cu discreție sau va fi casată de către curțile de apel. Desigur, în probleme penale, sfidarea există, dar este guvernată mult mai atent de lege. Există

“encourage” [in the Voltaireian sense] compliance with the court’s order to produce the item or to appear for a deposition. Normally, this process involves a formal hearing before the court, and it may actually be the first time that the trial judge learns the details of the case. If the judge determines that the party has ignored the court order, then the judge has the authority, as part of enforcing the order, to send the offending person to jail “until such time as he shall comply with the order of the court.” That can be a very long time if the person is stubborn. Usually, however, it only takes a day or so to secure compliance with the court order and obtain a release from jail. This is often described as the defendant’s “having the keys to the jail in his pocket.”

Several years ago, there was a party who had been ordered to turn over a diesel engine for inspection by the opposing party’s expert. He refused. On a Friday afternoon, he was ordered to jail until the engine was produced. The jail was crowded, so the officers had to put him in a cell with a convicted killer and an accused rapist. By about 0845 the next morning, the judge’s telephone was ringing to inform him that the person’s girlfriend was gathering up the parts of the engine and taking them to the lawyer’s office. Once that was completed, the judge ordered the release of the person from jail. Civil contempt is a very effective device, because it maintains respect for the orders issued by the court, and it keeps the case from becoming stagnant.

What is important to keep in mind about the inherent power of the trial court, particularly as expressed in the contempt power, is that it must be exercised with discretion, or else it will be overturned by the courts of appeal. Of course, in criminal matters, the contempt power also exists, but it is governed much more closely by statute. There are two types of criminal contempt: direct and constructive. Direct

două tipuri de sfidare penală: directă și constructivă. Direct are loc în prezența judecătorului și poate fi pedepsită sumar prin luarea ofensatorului în custodie și trimiterea de îndată în închisoare. Constructiv, sau indirect, are loc nu în prezența judecătorului și necesită un grad mai mare de formalitate. De exemplu, în Texas într-un caz o persoană trebuie citată pentru a se înfățișa și să arate motive pentru care nu ar trebui să fie considerată o sfidare a curții, și notificarea audierii trebuie să fie foarte specifică, altfel nu va fi luată în considerare. O audiere trebuie să fie oficială cu ofensatorul prezent și dovezile trebuie prezentate conform ofensei. Dacă persoană este găsită vinovată de sfidare, atunci pedepsele sub forma timpului de închisoare sau orice amendă pecuniară sunt limitate conform legii.

Dacă cineva este trimis în închisoare pentru oricare tip de sfidare penală, atunci o curte de apel poate ordona eliberarea sa printr-o încheiere de *habeas corpus*. În acest caz, persoana poate fi destul de norocoasă de a schimba ordinul în totalitate și să fie eliberată definitiv. Diferența cheie între sfidare civilă și penală este faptul că ofensatorul într-un caz civil întotdeauna are puterea de a respecta ordinul curții, pe vreme ce într-un caz penal ofensatorul este condamnat la o pedeapsă specifică, fie ea închisoare, amendă sau amândouă.

Acele sancțiuni reglementate de Regulile de Procedură Civilă includ amenzile financiare, alături de altele. Pedepsele monetare pot fi în general calculate luând în considerare costurile asistenței judiciare a avocaților care câștigă o asemenea sancțiune, alături de costul producției, care uneori poate fi considerabilă? Aceste sancțiuni pot fi calculate pe seama oricărei părți care a sfidat sau împotriva avocatului dacă se va dovedi că avocatul știa sau ar fi trebuit să știe sau a participat în acțiunile

contempt occurs in the presence of the judge and may be punished summarily by having the offender taken into custody and committed to jail right away. Constructive, or indirect, contempt occurs outside the presence of the judge and requires a greater level of formality. For example, in Texas in such a case a person must be cited to appear and show cause why he should not be held in contempt of the court, and the notice of the hearing must be quite specific or else it will be dismissed. A hearing must take place on the record, with the offender present, and evidence must be brought forward as to the offense. If the person is found guilty of contempt, then the penalties as to the amount of time in jail and any monetary fines are limited by the terms of the statute.

If someone should be jailed for either type of criminal contempt, then an appellate court may order his or her release under a writ of *habeas corpus*. In such a case, the person may be lucky enough to have the order overturned in its entirety and be released completely. The key difference between civil and criminal contempt is that the offender in a civil case always has the power to comply with the court's order, while in a criminal case the offender is sentenced to a specific punishment, whether jail or fine or both.

Those sanctions that are governed by the Rules of Civil Procedure include monetary awards, among other things. The monetary penalties that can be assessed generally include the costs for the attorney who is winning such a sanction, together with the cost of production, which sometimes can be considerable. These sanctions can be assessed against either the party who has offended or against the attorney if it should appear that the attorney knew or should have known of or participated in the client's improper actions. An example of

nepotrivite ale clientului său. Un exemplu de asemenea caz este acela în care un avocat, în timpul oferirii răspunsurilor pe seama clientului său la întrebările trimise de către oponentul său, a depus o declarație cu jurământ că răspunsurile sale erau "pe baza cunoștințelor proprii". A devenit evident că avocatul nu avea cunoștință despre ceea ce nota, dar cealaltă parte nu a aflat asta de îndată. Cazul a continuat pentru o serie de câteva luni în legătură cu aceste răspunsuri clar eronate. Când răspunsurile au fost descoperite a fi false, avocatul oponent a rugat instanța să ordone sancțiuni sub forma onorariilor de avocat în cantitatea pe care l-a costat pe client răspunsurile false. Suma a fost de 42.500 de dolari americani, și curtea a acordat-o și a stabilit-o în sarcina firmei de avocatură. Avocații au apelat sancțiunea, dar curtea de apel a fost de acord cu prima instanță în considerarea pedepsei împotriva avocaților.

Sanctiunile pentru completa nerespectare a obligației de aducere, sau distrugerea documentelor și lucrurilor, pot fi foarte serioase. Într-un caz care a implicat un accident de elicopter în care au murit șapte oameni, producătorul a spus că nu are niciun raport referitor la problemele motorului. În schimb, au produs un mic dosar în care au spus că reprezintă toate materialele legate de motorul respectiv. În conținutul acestui dosar era un memorandum pe care l-au uitat. Confirma distrugerea documentelor legate de motor și era datat după începerea procesului! Avocatul pentru familiile victimelor a rugat instanța la sancțiuni financiare ca o pedeapsă pură. Suma cerută în proces a fost de 60 de milioane de dolari americani, iar curtea, în exercițiul marjei sale de apreciere, a calculat un total de 150 de milioane de dolari împotriva apărătorilor elicopterului ca o sancțiune. Cazul a fost rezolvat în ziua următoare printr-o tranzacție pentru mult mai puțin și a nu a mers niciodată în primă instanță.

this is a case in which an attorney, in the process of producing responses on behalf of his client to questions sent by his opponent, filed a sworn statement that his answers were "on personal knowledge." It became apparent that the lawyer had no personal knowledge of what he was writing down, but the other side did not find this out at once. The case went on for a couple of months in reliance on these clearly erroneous answers. When the answers were discovered to be false, the opposing attorney asked the court to order sanctions in the form of attorney's fees in the amount that it had cost the client because of the false answers. The sum was \$42,500, and the court granted the request and assessed the penalty against the law firm. The lawyers appealed the sanction order, but the appellate court said that the trial judge was correct in assessing the penalty against the lawyers.

Sanctions for the complete failure to produce, or the destruction of, documents and things can be quite expensive also. In a case that involved a helicopter crash in which seven people died, the manufacturer asserted that it had no records of defects in the engine. Instead, they produced a small file that they said represented all the materials on the engine in question. Contained in the file was a memorandum that they overlooked. It confirmed the destruction of the documents relating to that engine, and it was dated after the lawsuit was filed! The lawyer for the families of the victims asked the court for monetary sanctions as a pure punishment. The amount claimed in the lawsuit was \$60 million, so the court in the exercise of its discretion assessed a total of \$150 million against the helicopter defendants as a sanction. The case settled the next day for much less and never went to trial.

În capul listei de sancțiuni civile este așa numita “pedeapsă cu moartea”. Aceasta este calculată împotriva părții, și nu avocatului și are ca efect terminarea procesului. Dacă abuzul în procedura de descoperire este de o asemenea magnitudine încât abilitatea unei părți de a acționa sau de a se apăra în caz este serios sau complet compromisă de actele malevolente ale oponentului, atunci curtea are puteri largi pentru a remedia situația. Conform Regulii 215, judecătorul are autoritatea de a opri o anumită parte, de a introduce anumite probe, cereri, apărări și chiar poate refuza pledoariile părții adverse în fața instanței. Aceasta poate conduce la “pedeapsa cu moartea” în forma unei judecăți în favoarea reclamantului sau a pârâtului, depinzând de cine a încălcat regulile mai sever. Deoarece este un remediu foarte dur, instanța este obligată să ia în considerare pedepse mai mici, cum ar fi sancțiuni financiare sau sfidare, și va considera că nu sunt adecvate în “interesul justiției” pentru a remedia situația.

Dezvoltarea standardelor și procedurilor pentru selecția membrilor judiciarului în Statele Unite sunt direct legate de evoluția Constituției de-a lungul istoriei țării. Similar, există o relație între evoluția și conceptul de “proces echitabil” care au investit treptat judecătorii cu o gamă largă de “puteri inerente” pentru a se asigura că aplicarea dreptului nu este doar în conformitate cu litera legii, dar este de asemenea, în sensul societății, dreaptă și justă. Cu mulți ani în urmă, Judecătorul Benjamin Cardozo al Curții Supreme de Justiției a rezumat în faimosul citat că, în calitate de judecători, “trebuie nu doar să înfăptuim justiția, trebuie să fim văzuți înfăptuind justiția”.

Nota redacției: Materialul a fost prezentat în cadrul Conferinței „*Repere de drept comparat privind cariera judiciară*”, Brașov, 21-23 martie 2011

At the top of the list of civil law sanctions is the so-called “death penalty.” This is assessed against the party and not the lawyer and has the effect of terminating the lawsuit. If the abuse of the discovery process should be such that the ability of a party to prosecute or defend the case is seriously or completely compromised by the bad acts of the opponent, then the court has broad power to remedy the situation. As you can see under Rule 215, the judge has the authority to prohibit a party from introducing certain evidence or claims or defenses and can even strike the opposing party’s pleadings before the court. This can lead to a “death penalty” in the form of a judgment in favor of the plaintiff or a dismissal of the case in favor of the defendant, depending upon who has broken the rules more severely. Because it is a harsh remedy, the court is obligated to have considered lesser penalties, such as monetary sanctions or contempt, and found that they will not be adequate” in the interest of justice” to remedy the situation.

The development of the standards for and processes for the selection of the members of the judiciary in the United States are directly related to the evolution of the Constitution through the history of the country. Similarly, there is a relationship between that evolution and the concepts of “due process” that have gradually invested the judges with a wide range of “inherent power” to see to it that the application of the law is not just in conformity with the letter of the statute, but is also, in a societal sense, fair and just. Many years ago, Justice Benjamin Cardozo of the United States Supreme Court summed it up in the famous comment that, as judges, “We must not only do justice, we must be seen to be doing justice”.

Presentation to an assembly of the Romanian judiciary in Brasov by invitation, scheduled during March 2011.